

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/100-bohaterow-na-100-le/104624,Bronislaw-Rakowski-ur-20-czerwca-1895-w-Szczucinie-zm-28-grudnia-1950-w-Buenos-A.html>
19.05.2024, 17:26

Bronisław Rakowski (ur. 20 czerwca 1895 w Szczucinie, zm. 28 grudnia 1950 w Buenos Aires) - generał brygady.

[22 września 1920 r.] Rtm. Rakowski d-ca 3-go szwadronu, biegnąc na czele szwadronu, porywał za sobą żołnierzy. Kiedy dostał się nad brzeg rzeki, bez wahania rzucił się do wody; poruszeni przykładem żołnierze poszli za nim, przebyli rzekę wbród i wpław, a wyskoczywszy z wody, poszli na okopy, z których rażono w nasze szeregi z karabinów ręcznych i karabinów maszynowych. Nieprzyjaciel zaskoczony takim rozmachem i brawurą, rozpoczął odwrót, a nawet ucieczkę; okopy zdobyte - zapora więc złamana. (Wniosek na odznaczenie Virtuti Militari, 3 listopada 1920)

Ukończył gimnazjum w Krakowie w 1912 i rozpoczął studia w Akademii Górniczej w Leoben. W latach 1914-1917 w I Brygadzie Legionów Polskich (1 Pułk Piechoty i 1 Pułku Ułanów). W listopadzie 1918 współorganizował 3 Pułk Ułanów. Od czerwca 1919 do listopada 1926 dowódca plutonu, szwadronu, dywizjonu i II zastępcą dowódcy 7 Pułku Ułanów Lubelskich. W latach 1926-1928 w Wyższej Szkole Wojennej. Od grudnia 1929 wykładowca taktyki kawalerii w Wyższej Szkole Wojennej. W latach 1931-1936 dowódca 12 Pułku Ułanów Podolskich, 1936-1939 szef Wojskowego Biura Historycznego. W wrześniu 1939 szef sztabu Frontu Południowego, uczestnik obrony Lwowa. Aresztowany podczas próby przejścia granicy polsko-węgierskiej, do sierpnia 1941 więziony w Moskwie. Od listopada 1941 do marca 1942 dowódca Ośrodka Organizacyjnego Armii w ZSRR. Następnie dowódca 8 i 5 Dywizji Piechoty. Od września 1942 do sierpnia 1943 szef Sztabu Armii

Bronisław Rakowski

Polskiej na Wschodzie, następnie do 1945 dowódca 2 Brygady Pancерnej. W latach 1945–1947 dowódca 2 Warszawskiej Dywizji Pancерnej. Po demobilizacji na emigracji w Argentynie. Autor prac z zakresu historii i taktyki kawalerii. Zmarł w Buenos Aires 28 grudnia 1950. Pochowany jest na cmentarzu Recolet w Buenos Aires w Argentynie, w grobowcu rodziny Kobylińskich. Grób został wpisany do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski (nr ewidencyjny 501).

Awanse: podporucznik (1918), porucznik (1920), rotmistrz (1920), major (1924), podpułkownik (1930), pułkownik (1934), generał brygady (1941).

Bibliografia

T. Kryśka-Karski, S. Żurkowski, *Generałowie Polski niepodległej*, Warszawa 1991, s. 154; P. Stawecki, *Oficerowie dyplomowani wojska Drugiej Rzeczypospolitej*, Warszawa 1997, s. 211; A. Tuliński, *Oficerowie Biura Historycznego i Wojskowego Biura Historycznego w latach 1922–1939* (cz. 1), „Przegląd Historyczno-Wojskowy”, 4/2019, s. 171, 172.